

Sygn. akt I C 1316/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko M. W.

o zapłatę 6952,30 zł

I zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 6952,30 zł (sześć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote trzydzieści groszy), z tym że kwotę 5887,53 zł (pięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 27 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 270,69 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III przyznaje r. pr. M. Ł. wynagrodzenie za pełnienie obowiązków kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. W. w kwocie 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % od tej sumy;

IV przyznana w pkt III kwotę nakazuje Skarbowi Państwa wypłacić r. pr. M. Ł. z sum budżetowych, przejmując koszty kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego na rachunek Skarbu Państwa.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 1316/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wniósł w dniu 5 lipca 2018 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 6952,30 zł, z tym że kwoty 5887,53 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu. Swoje roszczenie powód wywodził z zawartej z pozwanym umowy pożyczki gotówkowej.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 31 lipca 2018 r. w sprawie VI Nc-e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie ustanowił - na wniosek powoda - dla pozwanego M. W., którego miejsce pobytu nie jest znane, kuratora w osobie radcy prawnego.

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. przed Sądem Rejonowym w Ciechanowie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Kurator wyznaczony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. W. w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew kurator nieznanego z miejsca pobytu pozwanego podnosił zarzuty: nieistnienia zobowiązania w momencie wniesienia pozwu, z uwagi na jego spłatę przez pozwanego, nienależytego wypowiedzenia umowy pożyczki przez powoda oraz przedawnienia roszczenia w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2013 r. pozwany M. W. zawarł z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W wyniku zawartej umowy pożyczki M. W. udzielona została pożyczka gotówkowa w kwocie 13392,86 zł. Umowa została zawarta na okres od dnia 22 lutego 2013 r. do dnia 15 lutego 2019 r. Wyplacona pożyczkobiorcy kwota została pomniejszona o prowizję w wysokości 500,00 zł oraz opłatę za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 2892,86 zł. Pożyczkobiorca w wyniku zawartej umowy otrzymał do dyspozycji kwotę 10000,00 zł. Oprocentowanie nominalne wynosiło 16,99 % w stosunku rocznym i było stałe w okresie obowiązywania umowy. Kwota naliczonych odsetek umownych od udzielonej pożyczki wynosiła 7983,22 zł. M. W. podpisując umowę z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zobowiązał się do spłaty zadłużenia w miesięcznych ratach, wskazanych w harmonogramie spłat. Spłata następowała na rachunek na spłatę rat, otwarty przez bank na potrzeby obsługi przedmiotowej pożyczki. Bank pobierał środki z rachunku w terminach zapadalności raty. Wysokość odsetek za opóźnienie została ustalona na wysokość stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. W razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (umowa pożyczki gotówkowej k. 17 – 23).

Zgodnie z warunkami zawartej umowy raty wskazane w harmonogramie spłat pobierane były przez bank z rachunku bankowego M. W.. M. W. dokonał wpłat na rachunek bankowy, z którego bank pobierał raty spłaty pożyczki, w następujących terminach i kwotach: w dniu 12 marca 2013 r. - 296,89 zł, w dniu 12 kwietnia 2013 r. - 296,89 zł, w dniu 13 maja 2013 r. - 296,89 zł, w dniu 28 czerwca 2013 r. - 10000,00 zł, w dniu 12 marca 2015 r. - 267,59 zł, w dniu 24 września 2015 r. - 260,00 zł, w dniu 31 marca 2016 r. - 267,59 zł. M. W. dokonał wpłaty kwoty 10000,00 zł na rachunek do spłaty a nie na odrębny rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty, co uniemożliwiało rozliczenie pożyczki przedterminowo. Ostatnia wpłata przez uznanie automatyczne za środków zawieszonych została rozliczona z dniem 15 września 2016 r. (wykaz wpłat k. 8 – 9).

W związku z zaprzestaniem przez M. W. spłaty pożyczki, bank wezwał go pismem z dnia 6 marca 2017 r. do uregulowania należności, informując jednocześnie o możliwości złożenia w terminie 14 dni od otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a następnie pismem z dnia 22 maja 2017 r. wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 18 sierpnia 2017 r. (wezwanie do zapłaty k. 24, wypowiedzenie wraz z zpo k. 25 – 26).

Zadłużenie M. W. według stanu na dzień 26 czerwca 2018 r. wynosiło w sumie 6952,30 zł, w tym należność główna w kwocie 5887,53 zł, skapitalizowane odsetki umowne oraz odsetki karne za okres od dnia 22 lutego 2013 r. do dnia wystawienia wyciągu w kwocie 969,77 zł oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 95,00 zł (wyciąg z ksiąg banku k. 15, zestawienie opłat k. 9 v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, a w szczególności umowy pożyczki gotówkowej, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy kredytu oraz wyciągu z ksiąg bankowych, mając na uwadze nadto przedstawione przez powoda rozliczenie dokonanych przez pozwanego M. W. wpłat. Powyższe dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron i stanowiły podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Przedstawione przez kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. W. zarzuty nie zasługują – w ocenie Sądu - na uwzględnienie. Podniesiony zarzut nieistnienia zobowiązania w momencie wniesienia pozwu nie może zostać uwzględniony, gdyż dochodzone pozwem roszczenie wynika w całości z umowy pożyczki. Kwestionowanie wysokości dochodzenia roszczenia oraz podnoszenie, że spłata została dokonana przez pozwanego w całości jest sprzeczne z załączonymi dokumentami. Powód przedstawił szczegółowe rozliczenie dokonywanych przez pozwanego wpłat. Niewątpliwie, pozwany M. W. dokonał jednorazowej wpłaty w kwocie 10000,00 zł, jednakże brak było podstaw do zaliczenia tej wpłaty jednorazowo na poczet świadczenia z tytułu umowy w zakresie rat jeszcze nie zapadłych lub spłaty pożyczki przedterminowo. Dodatkowo zarzut niewypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu, wskutek czego roszczenie nie stało się jeszcze wymagalne, nie może zostać uwzględniony, gdyż – jak wskazano powyżej – bank, zgodnie z umową, wezwał pozwanego M. W. do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni, a następnie wypowiedział umowę. Podkreślić należy, że – wbrew twierdzeniom kuratora – sposób spłaty rat określony w umowie nie wymagał dokonywania każdorazowo wpłaty raty przez pozwanego M. W., a jedynie zabezpieczenie przez niego środków finansowych na rachunku bankowym na spłatę, gdyż raty zapadłe pobierane były przez bank sukcesywnie przez automatycznie uznanie środków zawieszonych. Dla oceny zatem daty w jakiej rozpoczął się bieg przedawnienia roszczenia, nie ma zatem znaczenia data, w jakiej pozwany zaprzestał zasilać rachunek bankowy, a data w jakiej zaprzestał spłaty rat wymagalnych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym jest pomiędzy stronami, że w dniu 22 lutego 2013 r. pozwany M. W. zawarł z powodem (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. umowę pożyczki w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Stosownie do art. 78a cyt. ustawy, jej przepisy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. Wskazać należy, że zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę pożyczki, a zatem umowę, do której mają zastosowanie również przepisy art. 720 i nast. kodeksu cywilnego.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. W. nie kwestionował zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego z powodem (...) Bank (...) S.A. we W.. Wskazywał natomiast, że wpłaty dokonane przez pozwanego nie zostały odpowiednio rozdysponowane na poczet zadłużenia oraz, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana, a zatem nie stała się wymagalna. Wskazał ponadto, że 3 – letni okres przedawnienia roszczenia należy liczyć najpóźniej od dnia 1 stycznia 2014 r., a zatem roszczenie w chwili wytoczenia powództwa było przedawnione.

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. spełnił swoje zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki z dnia 22 lutego 2013 r. i wypłacił pozwanemu kwotę kredytu w pełnej wysokości, po odliczeniu należnych mu kosztów ujętych w postanowieniach zawartej pomiędzy stronami umowy. Natomiast pozwany M. W., pomimo ciężącego na nim obowiązku zwrotu kwoty kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty, obowiązku swojego nie dopełnił.

Szczegółowe warunki udzielenia i spłaty pożyczki gotówkowej, strony ustaliły w umowie z dnia 22 lutego 2013 r. Po wypowiedzeniu umowy pozwany nie uregulował swojego zadłużenia zgodnie z wezwaniem i umową. Łączna kwota zobowiązania pozwanego M. W. z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki wynosi 6952,30 zł.

Niewątpliwie roszczenie powoda należało uznać w świetle treści umowy kredytowej za zasadne, zarówno co do należności głównej, jak i żądania zapłaty odsetek umownych.

Odnosząc się do zarzutu kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, iż w dniu wytoczenia powództwa roszczenie zostało w całości uregulowane przez pozwanego, nie można uznać go za słuszny. Owszem, zgodnie z warunkami zawieranej umowy pozwanemu przekazana została kwota 10000,00 zł. Jednakże wyraźnie w umowie zostało wskazane, że przekazana suma nie stanowi kwoty, w której udzielona została pożyczka w całości. Kredyt gotówkowy został udzielony pozwanemu w łącznej kwocie 13392,86 zł, a wypłacona mu kwota została pomniejszona została o prowizję i opłatę za ochronę ubezpieczeniową. Pozwany M. W. dokonał wprawdzie w okresie trwania umowy wpłaty w wysokości 10000,00 zł, ale wpłaty tej nie można traktować jako spłaty zadłużenia w całości z uwagi na zastrzeżony w umowie sposób spłaty pożyczki uwzględniający termin i wysokość rat, jak również sposób ich uiszczania. Bez wyraźnej dyspozycji pozwanego M. W., bank nie był uprawniony do rozliczenia tej wpłaty jako przedterminowej spłaty pożyczki. Odnosząc się do zarzutów kuratora reprezentującego interesy pozwanego, co do wypowiedzenia umowy, również nie sposób z tym argumentem się zgodzić. Podkreślić należy, że do akt sprawy wraz z wypowiedzeniem umowy powód dołączył zwrotne potwierdzenie jego odbioru (przesyłka awizowana, która nie została odebrana przez adresata). Uznać należy, że pismo zostało doręczone pozwanemu M. W. w sposób pozwalający na jego odbiór i zapoznanie się z jego treścią, a zatem wypowiedzenie należy uznać za skutecznie doręczone. Ponadto, nawet gdyby uznać wątpliwości kuratora co do nieprawidłowego doręczenia za słuszne, to podkreślić należy, że – zgodnie z umową - Bank miał prawo wypowiedzieć umowę, ale nie miał takiego obowiązku, nawet w przypadku powstania zaległości, a także, że umowa została zawarta na okres do dnia 15 lutego 2019 r., a zatem dacie orzekania, potrzeba wypowiedzenia już nie zachodziła. Tym samym z uwagi na datę, do jakiej umowa była zawarta, nie może być mowy o przedawnieniu roszczenia.

W związku z powyższym, Sąd zasądził w pkt I wyroku od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. kwotę 6952,30 zł, z tym że kwotę 5887,53 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 27 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty. Wysokość odsetek umownych wynika wprost z zawartej przez strony umowy.

W pkt II wyroku Sąd zasądził pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. kwotę 270,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. O zwrocie kosztów procesu przez pozwanego na rzecz powoda, Sąd orzekł stosownie do art. 98 kpc, obciążając nimi pozwanego w całości, jako stronę przegrywającą proces. Na koszty te składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 250,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, oraz opłata notarialna w kwocie 3,69 zł.

W pkt III wyroku Sąd przyznał radcy prawnemu M. Ł. wynagrodzenie za pełnienie obowiązków kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. W. w kwocie 720,00 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % tej sumy. Wynagrodzenie dla radcy prawnego Sąd ustalił na podstawie § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej. Sąd obliczył wynagrodzenie kuratora przyznając 40 % stawki minimalnej (w niniejszej sprawie 1800,00 zł) za czynności radców prawnych określonej stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W pkt IV Sąd nakazał przyznaną w pkt III wyroku kwotę wynagrodzenia wypłacić kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. W. – r. pr. M. Ł. z sum budżetowych, przejmując koszty kuratora na rachunek Skarbu Państwa.